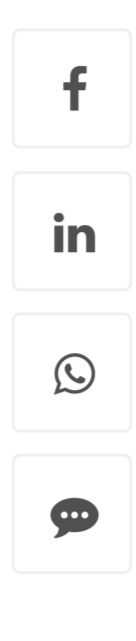

Snimio: Dražen Bota

VJESTI I SAVJETI

Mirjana Pešec: Moje 22 godine života s rakom

Ivana Kalogjera, 23. prosinca 2022.

Vlak iz Vinkovaca za Zagreb u dolasku je kasnio 10 minuta. Putovanje koje traje više od četiri sata umorilo bi i zdravu osobu, a kamo li ne ženu koja boluje od metastatskog raka dojke. No, Mirjana Pešec umor i iscrpljenost ničim nije pokazala.

Dok se liječila u Zagrebu, na Klinici za tumore, vlakom bi putovala svakoga mjeseca, nekada i više puta u jednom mjesecu. I tako godinama, sve dok joj 2020. točno dan nakon zagrebačkog potresa, onkolog kojem je beskrajno vjerovala nije rekao da bi se trebala nastaviti liječiti u Osijeku, samo zato što ga je zamolila da neke od pretraga obavi u Vinkovcima i Osijeku jer joj je otkako je u mirovini skupo više puta mjesečno putovati u Zagreb.

„Nisam znao da imate financijskih problema. Vrijeme je da se nastavite liječiti u Osijeku“, rekao joj je. Zatekao ju je njegov stav i grubost u njegovom glasu. Nije mislila da će je se nakon 20 godina što je bila pacijentica Klinike samo tako odreći.

„Mislila sam da im je stalo do mene jer živi sam dokaz kako su oni, liječnici na Klinici za tumore, uspješni i stručni i zaslužni što s tako opakom bolešću živim već više od 20 godina“, kaže. Kad se sjeti tog trenutka, i danas zadrti, a oči joj zasuze. Na Kliniku se više nikada nije vratila.

Sebi najviše zamjera to što se raspala pred liječnikom, rasplakala se i pokazala svoju slabost. No, u isto mu je vrijeme zahvalna, jer da joj nije rekao da ide, vjerojatno nikada ne bi upozнала osječkog onkologa Ilijana Tomasa Ćija je pacijentica posljednje dvije godine i iz čije ordinacije nikada nije izašla beznačajna s mišlju da je došao kraj.

Da boluje od raka dojke Mirjana Pešec doznala je 2000. Imala je tada 47 godina i s obitelji je bila na moru. Nakon tuširanja, dok je mazala tijelo, primijetila je da joj lijeva dojka potpuno vrela. Prvo je mislila da je možda bila previše na suncu, no već idući dan dojka je postala skroz crvena i počela je poprimiti izgled narančine kore. Počela je i bujati. To su sve bili znakovi da nešto nije u redu. Mirjana je odmah posumnjala na karcinom dojke jer joj je majka od iste bolesti umrla u dobi od 59 godina. No, nikome nije ništa govorila dok se nije vratila u Vinkovce.

Nježni su se strahovi potvrdili. Imala je karcinom i to rijedak i agresivan inflamatorni oblik karcinoma s metastazama na limfnim čvorovima u aksili. Nakon majčine smrti redovito je išla na mamografske preglede, a bolest joj je dijagnosticirana između dviju kontrola.

U malom gradu poput Vinkovaca nema onkologa, nema ni psihološke podrške za onkološke pacijente pa se Mirjana odlučila liječiti u Zagrebu. Budući da je bila mlada i vitalna liječnica je smatrala da je dovoljno da joj naprave poštenji zahvat, no pokazalo se da je to bila loša odluka. Uslijedile su brojne kemoterapije, zračenja, gubitak kose, kilograma... A onda, nakon nekoliko mjeseci, bolest se proširila pa je uslijedio još jedan poštenji zahvat. Na kraju je odstranila cijelu dojku, a 2020. godine i drugu.

Imati u kratkom roku tri operacije na jednoj dojci, veliko je mučenje za tijelo, ali i za duh. No, Mirjana se nije predala.

„Mislim da je život vrijedan i patnje i boli, i povremene nesanicе i tuge“, govori žena za koju oboljenjem život nije stao. I dalje je nastavila raditi kao pedagoginja u Centru za predškolski odgoj, gdje je dva mandata, sve do umirovljenja, bila i ravnateljica.

Svaki treći utorak odlazila je vlakom na kemoterapiju u Zagreb. U ponedjeljak bi, priča, poslije posla otišla autom do kolodvora, tamo bi ostavila auto i ukrcala se na vlak do Zagreba. U utorak bi primila kemoterapiju i nakon kemoterapije odmah bi se vlakom vratila kući. U srijedu bi već bila na poslu.

„Za taj jedan dan čak ne bih uzela ni bolovanje već godišnji odmor. Danas to ne bih nikome savjetovala, no za mene se to pokazalo dobrim. Uvijek sam htjela pokazati da mogu. Bolest je jednostavno postala dio mog života. Prihvatila sam rak u sebi“, kaže.

Nekoliko godina sve je bilo u redu, a onda je došla 2015. i bolest se vratila kao metastatski rak dojke s lezijama na prsnoj i kličučnoj kosti, kralježnici, rebrima, plućima, trbuhu, zdjelici i drugoj dojci, a od nedavno i na jetri.

„Puno posla za mene i liječnike“, kaže. Zahvalna je napretku znanosti, kao i svim svojim liječnicima koji joj godinama pomažu od smrtonosne bolesti učiniti kroničnu.

„Bolest nije nastala preko noći pa preko noći ne može ni nestati, kao i njezine posljedice“, kaže žena koja je danas inspiracija mnogima.

Naime, 2015. kada joj se vratila bolest, počela je zapisivati kroz što prolazi i objavljivati svoja razmišljanja na Facebooku. Dobila je brojne pratitelje, žene, muškarce, zdrave i bolesne...

To ju je ohrabrilo pa je nastavila pisati, a nedavno je svoje dnevničke zapise pretočila u knjigu znakovitog imena „Priče od porculana“.

„Porculan ima nešto tako krhko, delikatan, profinjeno, baš kao i život“, kaže.

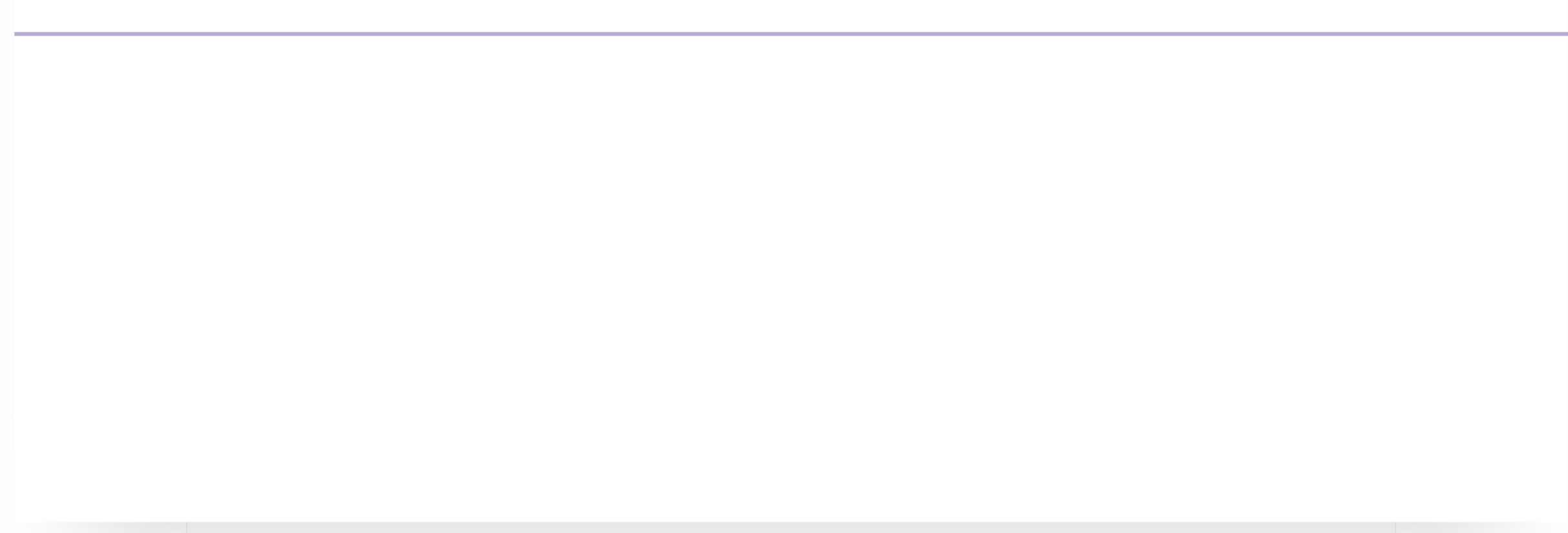
U knjizi, kroz 101 priču Mirjana nas vodi kroz borbu s karcinomom u periodu od svibnja 2015. do svibnja 2022. Knjigu je napisala u znak ljubavi prema svojim kćerima, prijateljima, ali i kako bi ohrabrila druge žene, posebice one koje žive u malim sredinama u kojima još uvijek vezano uz rak dojke caruju brojni tabui i predrasude. A oboljelima tako potrebne psihološke podrške – nema.

„Moj put najbolje pokazuje da treba biti strpljivi i da treba znati dovoljno dobro čekati pa dočekaš nove lijekove i nove terapije o kojima 2000. nisam mogla ni sanjati“, kaže.

No, daleko od toga da se i sama više puta nije osjećala nemoćna i blizu očaja. Zнала se, priznaje, i rasplakati, naročito u kupaonici kada bi zaboravila na to da nema obje dojke, a onda bi se slučajno pogledala u ogledalo i bila u čudu kako izgleda.

Ili, kako je napisala u „Pričama od porculana“:

„Još i danas, dvadeset dvije godine poslije, nevoljko prolazim pokraj izloga s donjim rubijem. Pokušavam potisnuti nelagodnu, okrećem glavu, ne zastajkujem, pravim se da ne vidim sve te privlačne, čipkaste, cvjetičima izvezene grudnjake. Kako je moguće ne vidjeti ih? Znam, imam malo godina pred sobom i upravo zato želim živjeti u miru sa sobom, rakom i svijetom. Radim stvari koje me ispunjavaju i koje su mi važne... Još uvijek sanjam. Ponekad i velike snove. Pritom ne očekujem da će mi ostatak života cvasti ruže. Kao i do sad, bit će dana protkanih bolom, teškoćama, dvojbama, malom snagom... Iskustvo me naučilo da ću se sa svim tim moći nositi jer ima smisla. Živim život vrijedan življenja. Meni je to dovoljno.“

Snimio: Ognjen Karabegović

Nešto ste mi ravn!

(iz knjige "Priče od porculana")

U sobu 139 prišuljao se sumrak. Ležim i čitam „Genjalnu prijateljicu“.

Bolnička cimerica Đurđa, iz okolice Đurdeva, govori mi:

– Izvinte, je li vas mogu nešto pitati?

Odlazeš knjigu i kažem:

– Naravno, samo pitajte.

– Je li imate vi dojke? Nešto ste mi jako ravn!... Oprostite što pitam.

– Ne, nemam dojke. Kao što kažete, ravna sam.

– A di su vam?

– Nemam pojma, nikada mi poslije operacija nisu rekli kamo su ih stavili. Imala sam rak dojki...

– Štet! A šta si ne stavite nešto?

– Kako to mislite da si stavim nešto?

– Pa recimo, imam ja dvoje zokne, stavite ih i dok ležite, bit će ko prave. Nešt mi žao da ste tako ravn!...

– Hvala vam, ne bih zokne. Dobro mi je ovako.

– Samo sam htjela pomoći...

Sobu je ispunio mrak, a dušu žal. Ne plačem, ne čitam... Samo dišem.

*** Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.**

Previous **ULUPUH organizira Art terapijsku radionicu za onkološke pacijentice** Next **Tvrtka Salvus donirala je 53.000 kuna udrugama Europa Donna Hrvatska i Nismo same**

Ivana Kalogjera
Nakon što je oboljela od raka dojke, a potom usred liječenja ostala i bez posla, novinarka Ivana Kalogjera osnovala je portal Nismo same te istoimenu udrugu. Udruga je u javnosti najpoznatija po projektu „Nisi sama – ideš s nama!“, novoj socijalnoj usluzi taksi prijevoza na kemoterapiju žena oboljelih od raka koje se liječe u zagrebačkim bolnicama.

RELATED POSTS

Bolest je povezana s našim emocijama
Nismo same, 26. travnja 2017.

Najbolja prehrana za žene ovisno o životnoj dobi
Nismo same, 4. lipnja 2017.

Za vas smo organizirale radionicu u Etnografskom muzeju 18. lipnja, osigurajte svoje mjesto!
Nismo same, 8. lipnja 2022.

NOVE OBJAVE
Ispovijest gerontodomaćice koja je skrblila o onkološkim pacijentima: „Našem društvu nedostaje empatije“
30. prosinca 2022.
Građani nisu krivi zato što ne vjeruju institucijama koje ne rade svoj posao
30. prosinca 2022.
Zašto su posljedice covida-19 nerijetko identične onima nakon primanja kemoterapije
27. prosinca 2022.

PREUZIMANJE SADRŽAJA
Svi sadržaji na Nismo same su autorski. Molimo sve zainteresirane za preuzimanje originalnog sadržaja da nas kontaktiraju na info@nismosame.com.
Izrada i održavanje web stranice

PRATITE NAS

ISPRINTAJ ČLANAK